

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput V. Irrisionis, contumeliæ, susurrationis malitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

peccatum, in quod prolabi non possent, si Dei gratia ipsis defuisset. Ex vera igitur humilitate ipsi loquebantur, & infirmitatem suam facti Dei benignitatem celebrabant. Nec se diffamabant apud alios, qui & illorum innocentiam agnoscebant, & bene norant Dei spiritu afflatos eosdem sic loqui.

CAPUT V.

Irrisionis, Contumelie, Susurrationis malitia.

Irrisio altera injuriæ species est, qua proximus læditur, dum coram aliis irronice laudatur, aut vituperatus ad erubescentiam provocatur. Nimium frequens est, & a plerisque, etiam cæteroque piis hominibus parvi penditur. Hæc tamen sæpenumero caritas læditur; & quo plus ingenio valet, eo magis lædit, majorique pudore, ac confusione alterum afficit. David in primo primi Psalmi versiculo beatum illum vocat, *qui in cathedra pestilentie non sedit*; ubi habetur textus legit: *in cathedra irrisorum*. Hæc hi duo textus invicem conveniunt; nam irrisio vere est pestilentia, quæ irrisorem & auditorem veneno suo afficit; sæpe enim irrisionis jocus non levis detractio, aut contumelia detestabili attingitur; graviumque litium, ac averfionum fomes ponitur, hinc Sapiens ait: *Ejice derisorem, & exhibit cum eo jurgium, cessabuntque causæ & contumeliæ* (Prov. 22.).

Contumelia injusta est proximi dehonoriatio sive verbis, sive factis exhibita. Christus Dominus contumeliosum gehennæ ignis reum pronunciat (*Matth. 5.*), & Apostolus eundem iis accenset, quos Deus in reprobum sensum tradidit (*Rom. 1.*). Unde nisi inadvertentia, aut materiæ levitate minuatur, grave peccatum est, vulnusque grave caritati infligit, quod non nisi veniæ petitione, ac deprecatione sanari potest. Hoc tamen de injuriante, qui æqualis, vel inferioris conditionis respectivo ad injuratum existit, est intelligendum; in nobili, aut alio altioris dignitatis viro, solam pristina benevolentia exhibitionem, gratiæ, aut beneficii largitionem sufficere communis Doctorum sententia affirmat. Imo si superior, aut parens correctionis gratia subditum, aut filium discolum non nihil confundat, postquam monitiones privatas ille sprevit, de contumelia sibi illata, inepte conqueritur.

Sufurratio seu iniqua amici coram amico descriptio graviter caritati opponitur: ipsa enim personas separat, quæ mutua amicitia copulantur. Sacræ Litteræ de ea tamquam de gravi peccato loquuntur, quod magna cura est vitandum. Judæis hanc Deus in Levitico prohibet: *Non erit criminator, nec susurro in populo* (*cap. 19.*). In Proverbiis Sapiens ait: *Verba susurronis, quia simplicia, perveniunt ad intima ventris* (*cap. 26.*). Susurronis verba nec odium, nec artem præferunt, quia sunt simplicia. Sed eo periculosiora sunt, magisque animam fauciant. Ecclesiasticus inquit: *Ne ap-*
pelle-

pelleris susurro, & lingua tua ne capiariis & confundaris (cap. 5.). Addit deinde: *Susurro coinquinabit animam suam, & in omnibus odietur; & qui cum eo manserit, odiosus erit (cap. 21.).* Demum subjicit: *Susurro & bilinguis maledictus; multos enim turbabit pacem habentes (cap. 28.).* Peccat igitur susurro, quia multos turbat pacem habentes; & qui cum eo manserit, ex illius consortio odiosus erit; ipse vero est maledictus, quia pacem turbat ac destruit. Sanctus Apostolus Paulus peccata enumerans, quæ infideles Deum ignorantem commiserant, ait: *Susurriones, detractores Dei odibiles (Rom. 1.).* Ad Corinthios vero scribens sic inquit: *Timeo ne forte cum venero, non quales volo, inveniam vos: ne forte detractiones, inflationes, seditiones sint inter vos (1. Cor. 12.).* Susurratio conjugum pacem turbat, amicitias solvit, probos viros incautos Principibus invisos reddit, civilem denique societatem pessumdat. Quando igitur grave alteri damnus falsa relatione quis attulit, illud pro vitio debet reparare, aut fatendo se falsa narrasse, aut bona alterius facta laudando, aut congruo aptoque alio modo.

CAPUT VI.

Libellos famosos legere, aut detrahentes audire omnino illicitum est.

Famosorum libellorum auctores leges civiles puniunt, & ad illatam reparandam injuriam compellunt. Publicæ hæc calumniæ magno re-